

A MELANKOLIKUS HURKA

Mit gondolok, amikor azt mondom, haza akarok menni? Petar Bojanić szerint a nosztalgia a melankólia rokona, avagy egy fajtája, összefügg a heves hazaszeretettel, a honvággyal, ezért a nosztalgia a háború megszakításának, egyúttal azonban az újabb erőszaknak és az újabb háborúnak a feltétele. Haza akarok tehát menni, hogy ne fájjon a fejem, hogy az éltető képzetek az agyban található csíkos testek fehér szálain át visszatérjenek az ovális központba. Mert a honvágy a visszatérés megszakítása az újabb visszatérés reményében. Hogy végre emészthessek, mert hányok a nosztalgiától. Kihányom a női nemi szervet, hogy újra otthon legyek a világban. Megszakítom a háborút Pesten, hogy megemészthessem a vidéket. Haza akarok menni, hogy az erőszak újrakezdődhessen. Erőszakot teszek magamon, hogy a vidék megerőszkoljon. Haza akarok menni, mert a vidék emésztetlen jel. Mindig utáltam a helytörténetet, hiszen azt gondoltam, hogy csupán a konzervatív osztályfőnököm perverziója, de rá kellett jönnöm, hogy a vidék maga az értelmezés – mint perverzió. Jeleket törlek, hogy ne legyen hon, de a nosztalgia az áthúzott jelek salakja, a háború megszakítása az

újabb erőszak feltétele. Elrontom a gyomrom a helytörténettel, felkavarodik a savam az antikvitástól. Nincs menekvés, mert a menedék egy fertőző betegség. Behurcoltam a városba, de a lelkület zavarodottsága miatt nem tudok harcolni. A Dunántúl emésztetlen jel, háborús zavarodottság a nyelvben. Hogy mindig többen vannak a bokorban. Nézem, hogy kik, talán női nemi szerv, de inkább antikok. Egyre többen hemzsegnek a bokorban. Lapulnak a természetben. Mert a vidék olvashatatlan. Kihányok egy pikát. Aztán jönnek a törökök. Meg sem állunk a fekete Vénuszig. Haza akarok menni, mert a jelek totális birodalma egy antik nemi szerv. A Dunántúl emésztetlen jel, az erőszak feltétele, az értelmezés perverziója. Az osztályfőnököm nem szerette a prolikat, szerinte ők inkább Pestre valók, hiszen a munkásosztály dezorientálódik vidéken a sok történelemtől, talán úgy megnyerhetnék az osztályharcot, ha a Dunántúl tátongó szájába csaljuk őket. Ott majd megerőszkolja őket a nép emlékezete. Legyen sav, legyen vígasság. Aztán azt is megtanultam, hogy a vidék nem olyan, hogy egyszer véget ér, és hirtelen Pest van, mert az emésztetlen jelek jönnek veled mindenhova a lelkület zavarodottságában, vagyis Pest is csupán a vidék betegségében tapasztalt rémlátás. Népi-urbánus skizofrénia, erről nem beszélt az osztályfőnököm, pedig erős kétségei voltak az osztályminőségemmel kapcsolatban. Lappangtam akkoriban. Mint a marhagerinc a húsgyárban. Ezt nagyon szerettem Pápán. Haza akarok menni a húsgyárba! Ez az én antikvitásom. Újratöltünk bármit bárkibe. A húsgyár a nagy nosztalgia-gép, értelmezi a vidéket, de csak a háborút termeli újra. Nem mintha lenne valami titkos szaft a föld alatt, a bűnös esszencia, amibe belefojtották az első magyarokat, inkább mi vagyunk a szaft, amit gyártunk, húsgyári haza, az erőszak melankolikus hurkái. Termelgetek és fetiszizálok. Gyártom a népet, hogy hazavágyjak. Megszakítom a háborút Pesten, hogy kihányjam a vidéket. Aztán visszatérek a gyerekkor idejébe, amikor az osztályfőnököm bepanaszolt anyámnak, hogy az órák közti szünetekben fekete hurkákkal ijesztgetek.